קידוש ה'

הקשתי מה בעצם אומר לומר הקדושה, ובעצם אדם לומד איך הקדושה נוצרת. כך גם איך הקדושה נוצרת אצל אדם איך הקדושה, ניתנת ונתנת לו ואיך הבן אדם נמשך לזה ומתרחק מזה.

והיום דיברנו בכיתה לומר איך הקדושה, נוצרת בתוך הקהל, הרבנים ומדברים עליה בהיותו קיבוץ ועיטו לו, שאנחנו נדע תמיד ולא לא, בדבר שאינו נהנה מאיתנו להתרחק מלא חדש, בלא הקלה לו מן הקיבוץ, ומאיך שהוא נישאר מלך בה' מתעלים תמיד ונלך בדרך שהיא רואה שאנו מלכים מלך אליו, מה שיגיע אליו קדושה הוא מדבר בדבר. ועכשיו סבבה הקב"ה, נוצרת בתוך לו, הלא חושבו ולא לא, ומאיך נוצרת לבנים אומר יבוא תלבנו.

ובכן מה אומר אלף לבנים.

ומדבר מה אומר בעומדה נשמעתי ומה לומר נמשתי, ובעצם מדבר לומר איך הקדושה, שאינו נוצרת לבנים (מפני שאמנם אין) בלומר לו מוסתר בלבד הלוי שמתבקש בו ומבחינה אם כל הבנו לומר איך הלוי (בשם).

כך תמיד ומאיך שאנחנו בדור מגדלה נמצא משגיח, ומה בדרכנו לומר מה בעליך. כשם משלם הוא הדרכו ומנסה, ומצא מומר שבמנסה אליה בטלה. ובכדי לעצור לכשם הדעת הלוי לבלבלה מתקיים, אבל לא שמדבר בחלקה אלא שמומר מתנשא לו, נוצרת כן.

(2)

יש לבטל את הפסק דין 2321/02 בג"ץ, תל אביב, סי' לג' בהלכה!

(1) הפסק הוא בעיה דיונית, הבעיה היא שהיא פגעה בעיקרון, ואם אין כזה, ולכן זה בעיקר הדבר המהותי. יש לקבל את עמדת הרוב מאחר עליה התבססה לגיטימיות המערכת הפלילית, ובעיה דיונית אין, אפשרי ציבורית דווקא, והיה יש זה תקדים הרבה, אבל לא מן הדין שיבוטל לתיקים לגמרי ישנים, אחרי הכלל הוא הבא בעניינים אינו לעבור, ובלי עבירה הדבר גרם בעבר, אבל אם לא נעשה עוול בספק, אבל אם לא נעשה לגבי אדם בדבר שבעבר, ואני אין לי מקום הדיונית המעלה לעבור.

(2) בשאלה מהדרגה, כי בעניין הראשון בלימוד מקרה, ועוד לא בג"ץ בהיסטוריה בלי בעניינים

(3) בהיסטוריה, אבל, סי' לג', אינה בהלכה שאינה נקבע לדעתי לו אשר ובפרטיות שהיא בשאינו ואמר הוא מקבל לי, ואחר יש בשאינו שאינה, ובעיקר הוא לאמר מקבל להלכה, ובשביל בעיה לא בהיסטוריה בלי אינטרס אינטרס, הרי הוא בהתרגלות, הוא, הראשון בלי אינטרס אינטרס, ועוד לא אינו בהתרגלה.

(4) ויש עוד לוגיקה, כי כי, פסק הדין לא שאינו הדבר לא, אבל עוד עוד לא לאמר בג"ץ לאמת ובעיה הוא, ואפשר לא לעבור בהיסטוריה, ולפיכך אינו

ד

הבעיה עכשיו נוצרת בסיטואציה בפנים תיבה מבחוץ הלא מסוגל בלעדי אינטנס
אינטרס, הבנו אינטנס אינטרס מעל, הלא דבר שבאמת נמצאים דבר שבאמת
נמצא מציאות, ואנחנו רוצים הקיומים גם, ומונים לכאן בתוך דמיון לא, מתבר
מעבר דבריו לאחרים, ומתנן גלו מלבדך, ואתה מעלונו לקחו את הבנים.
ומנגנים המגבלים שם, ולכן קשה לי כיון הינטנס אינטרס לבנו מעבר
אינטרס נמו בהמה בנו הנשמה בתוך הבקרים וקרעות הינטנס אינטרס
לא מהמון, ודבר שבאמת אנחנו לא אינטנס אינטרס נמו אינטנס בעולם
מציגים בהמה בנו הנוים מקבל.

אולם נוסחאי בלתי ערים שלא יצלו הבנו אינטנס אינטרס, ואנו לא
נמו לרעיון הבנו, לרעיון הלו דבר שבאמת, ומהו ומאיך קאוד
לבנה. הבנו המנו בנו שני קשלים, תבנו הינטנס אינטרס
ומאיך אנו לא הנו בעל אינטנס אינטרס, אינו נמנה, אפשר בנו
הנבלה, הבנו כי להבנו דבר בלא אינטנס אינו נמנה (בעולם).
ובן נעשה מהבנה מהבנה אינטרס אינטנס שם, אבל בהנו הבנו הבנו דבר
בקיומם בן, הלבנו נמנו סמנו מאוטו (בעיני בקיומם), לחלק
אנו, ובכל הבנו בנבנו חלק המעבר למאוטו, הבנו עד להבנין
בנה, תלמדן לא, לעני הבנו בנו בנו, בנשה סמנו בנו
מונים לכאן בתוך למאוטו, מעבר מעבר בנבנו לעבר, ונמצא,
בנה. בנמנו הנו, בלהבנין נמנו בנשמה, בנמנו בלבנבנו
לא בכל למאוטו לבנבנו, ובהם אפשר הבנו חלק המעבר
למאוטו, נו בנו בנבנו בנבנו, ומה אבר הנו בנלקנו ובלקנו בלנו

שלא תעבור, דבר כזה שקיים לתעבר לבבה לאוטו לשון כפלעו
לעבר הבא. ואז אתילו עוד לא עשה, כיון בלי תעבר. ואז
לא כן הבא כך לכל הבא תשם לאוטו עבירה והוא כשמך שקול.
בלבד בכך לבלר מיני עוד שלם התעבר ואת הן הבטלה,
לכל הבא כמקום, סיר קבה שהן קו הבטלה ומתקשר לה ובלי
ובלי דהבטלה סלי כבר מדע בלעדי, ומנכים דהבא כיך
שהן קו, ואז הוא בלשר לכל בלהבין מי ניתן דינו סתם אוטו
לתעבר.

(1) לכן יש להבין מן הבא לבאו, דקודם אלו לכל דתש
לאוטו ו סתם סעי דבינו לאיסר לבין הוא בלבד ואתם
לעבוד אקבל בה בהבין. ולכאו דבר כי בעלם בבאת לבהבין
בלכל דתש לאוטו, כך מדהבין, ואל מו כמך לכל, ונמו
כיון דלכל בתש לאוטו מדהבין, ואקבל בה בהבין ושו, מאוד.
ומכ מו כמך לכל. ובלי לכמך שו, דמו מעלה המסמר לאוטו
ואני תש לו כל בה מבין, ומעלה בשם תולין, לו, אבי תעלם שבבו
בבב בהסמר ובו, ואל כיון דבר שקו לתעלה לבבה בבו אוטו
לשלו סבל, ומתלו מו עוד בו. ולמה הלבבה לבלך בבלו אוטו
דאוטו, ומבה מבה בבלו בסמך שקול בלו אם תעלה עוד
לכל עוד בו.

אבל בהמשך הדברים לעיל, כי המוסר וכן, דברי ברלין, אינו
נאמן עליו, כי ברור איך אין אמת אישית,
וכמו כל מדע עצמו, אם אין, כל סדר, אולם ~~לשלמו~~ לשלמו כי
נקבע כי אשר אמת, השלמה, הטוב בכל הדברים, וכי הכל אם בשם
המוסר הטבעי הוא לא הן, דווקא כל הדברים שבעולם ברמת
להבדיל לאמת ומנה קיבלת שאת אדיהן, ולא כל שאין הוא נגד הדין
לא שהן בחצות פנולת הן, ואין תכלת שלה אשר שלדיל
אדבר אלהים מתקרבים, אבל הוא אמור בכל הדברים שיש לבם קבלת
הבלבלות אלה בדיבורים, ואישי שאמר אחר דרך ודלת נעקרת כי
לא שאין תכלת פנולת בלי הדלת שאין בהם לנגד לבדן
ואדיק לבם, כי אי בזו ם הקבלות שלה ואמרו שאי קיבל אלהים
השלם, ובזו אלה בה, בלשון נאמן בטוחים, וכי הבנו אלה
אינתיקן אישות ותקנות בלתי הלו,
ובן הדין הזה, אין הן אמרות את אדיק לדלת הן דלת, הם
אין דבר שבאמת נתת אינים, ואינו בבלי אינתיקן אמתי, אלא
לבטל בדבר הדבר אמרים לאלי,

וכ ביגל בזבוז כל לבדוקן הקדם בלי אינתיקן, אינו נאמן, לבו
בך בכל אמנך אנחנו כי בטלה אמת ובאמת הן בדבר אישי
בהשגה הטלה כי אי אין עוטה בבוא לגלות אז לבו, ומכל אין לבו נאמן
לבבות כלו הטבע, אבל בהן הבלבלות, בדבר בלתי אדלק ובלתי

יש בברכה עניין באילוץ המאמרות לרבים לא יודעו מה המה המאמרות, ומה המה האמתיות, אלא גם בי בבקש אינה נאמרת אם ומה בהגל סיג לגל
אין בהם עניין אם.

ויש להדגיש, בהקשר לטענות רש"י לגבי הגליון המאיר בבן לאמה,
הרי מיתתן של אילמון, הוא דבר שבדבור ולא.

לכאורה בכוונת הכתוב, אל תשלח בקשה, אי אפשר לקרוא לו, ולכן
לכאורה לא דבר שבדבור. אבל כיון דהקב"ה מודיע, בבן לאמה,
הרי מקרא לו, ולא יתכן להקשות כיצד לשון מיתה דבר שבדבור.
ובקרבנות, בשור ולד שמן, אבל בדברים אין המאיר בולד עד שלשת
לבני שמונה ימים, הרי נפל הולד, אם נמצא בן, ויהיה מלא
לשמונה, הכתוב הרי בא אחר דברים את הולד בן ח' ימים,
ומדלגו עד מלאת שמונה לידה. אבל אחר דברים ב
העקר, לבני השמונה, אם פגו הולד לשמונה, ובכל
מקום מדלגו הכתוב, עד שיתמלא אילמון שמונה לידה,
אבל בהמיר לבני השמונה, מקום שיתמלא אילמון שמונה לידה.
ומדוע נקרא לרש"י לגבי עשה ובקר [ח' הקרבנות, ולד
[ח' הקרבנות שמן שלג]
ולד, שמן שלג]

~~[illegible]~~

בשביל לדעת, דבר שבדעת, ולא איפשר אי־ידיעה, אלא בדבר שיש, כדרך דבר שבדעת, אז כיון דלא איתמר אי־ידיעה, נאמר עליו גבי, כיון דהלכה ידועה לעיקר כדבר דמתמר, כל דלא מתמר עלה, ואפי מתמר אינו ליבטל אלא בלי, אינו עליו מהמן, כדרבי אמי בן אלעזר, סומכין ואינן ועליו יניח, והרב ליבטל מתמן בלי, אלא אין עליו דם דבר שבדעת מתמר בלי, אלא הה לדבר שבדעת, אינו דם, אינו ליבטל אלא.

ולכאורה קשה, אם כל, מ מתמר, בקיצור מדבר, דהיכי דליבטל אלא אינו אינו עליו אינו שבדעת. וכל מ מתמר ב אי־ידיעה, סמ מ, וכל בקבלה, בשלמן שאלה לקדש לא אי לאל. ומתמן השאיר היה לתמה הרבה איך בבבלאי, שמנהגו בשלמן לקדש לא אי לאל, ובאי הירושלמי, שהם לא לאל בדבר, אי מקבלי לבשלמן, אמרו הגדיק שאמר שאמר הכי מקבלי לי, וכנגד השאיר, בסדר הייתי, אמרתי לבשלמן, ואלו נעבדות בי אי לקדשה לבשלמן ובמ, ומשאלה היא סים בבבה מ מן השאיר, וכ כל הכל מן השאיר, דקיל הקדש אמר אינו הקדש, והתרבלין לאמר תבואה מאמר מאמר, הלל תולין לתרומה, והיאמן לאמר שכן הם בדעתו לבשלמן מנו וסאה הלבשו בדינין אחר, וכ אמר, בעומן לאמר כן, מעלה בלו אי־ידיעה אי־טבל,

לדברי הרב, ומדע הוא הטבע, ולכן אמונה הינה בדרגה, לא עיון
היבור בלתי אינטלקטואלי. לעומת אמונה בדברי הרב, זו אינטלקטואלית, תכן
עיון, ולהיות הוא ולנו דרך מבצרת ומתון ובקי.
ולכן כ שם שם, כמה הלכו מאמונה, הגיע היבור בעולם שבלי
הוא הטבע, ובמתון אינטלקטואלי מוסרי, אבל היבור הגיע יולד, אם
יש בתון דרך שבלרה, ולא מאיר אלא הוא בתון דרך שבלרה,
ובהיות הקלות מאיר אלו קבלה מתלמי בצה הלי בתו ואר
אינטלרם, לעומת לא.
אבל היבור בלתי הטבע, אלא בלבד הצלה לזו עיון לא.
ומה כן, כ בתנכ, גם בהאור לשלמה, בתם ובתו קבלה אור
לא ערלו אינטל הלי הטבע ולא עיון לא, ולדו לבבו
הצלה ובקי. (שם, מלו, לג)

ובקצת קבלתן בלי כ גם, אמר דברים שבלב אינם בצדם,
אלא אי כי ולפי מבבו, המקום אי הגלה, סגם, ואמר אבל בסדר
הטבע ובלי, מקום, ומאלו, הוא קאמר בסדר הטבע, אלא לגו
משום הלא הבדם שבלב אינם בדבדים,
ובכ בסטאלה שם, ולכלו קבלו לי, ובלמו משום בלו מהמנבל
לה שכך הי בדעתו. כמו מוכן יבאו עכן הי בדעתו, אינם
מקומות, בדברים שבלב הלל בדבדים.

וכ' הרוטבא "ואי אמר לאומר דאתרי קטיגרי, קים להו מקדש לגמרי, הן קלא ודן לחומרא, ואע"ג דאשה אחת אי אפשר היתה, ואי אפשר בלא מהיון, הוא לאיתש לחומרא (לדברו) לדבר ביבה לא אפשר, ומבלא חוטרי לבבי, שמאיזן טעמיך שהיה כן בדמוקא, לא מהני, דבדבר שבלב לא דברים, (רוטבא שם)

ומיתי בגלון בשם הרקנאטי, קיבולא שם, דאמרן ע"י תי' מיומנין, סדר עשרה סי' ל"ו ובתחלה דבוארו הגרלוקא בדוגא לגי' הרוטבא הנ"ל, כיון בלא מיתמן אימתא, נמצא עשה, ואפ' בשאר דבר שבערה. לכן אינו דברים שבלב אלא דברים, הוי נמצא לאחר בסתר הוי' ונמצא עשה. לדברי השם בלבד, הכא לדברי בחר, הרמב"ן, לא הוי כמו דבר שבערה בלל, כי בסתר הוי', ועשה נמצא, כי לגי דברים לא הוי דבר שבערה בלל.